

Starší Carl B. Pratt
Sedmdesátník

Pánova nejvybranější požehnání

Když budeme věrně platit desátek, Pán otevře průduchy nebeské a vylije na nás svá nejvybranější požehnání.

Jsem vděčný za spravedlivé předky, kteří učili své děti doma evangeliu dlouho předtím, než jsme měli oficiální rodinné domácí večery. Moji prarodiče z matčiny strany se jmenovali Ida Jesperson a John A. Whetten. Žili v malé obci Colonia Juárez, Chihuahua v Mexiku. Děti Whettenovy se učily evangeliu slovem a tím, že pozorovaly příklad rodičů.

Po roce 1920 byla v Mexiku těžká doba. Právě skončila zuřivá revoluce. Peněz bylo v oběhu málo, většinou to byly stříbrné mince. Lidé často provozovali řemeslo skrze výměnný obchod, vyměňovali si zboží i služby.

Jednou na konci léta přišel dědeček John domů poté, co uzavřel obchod a jako část vyrovnání dostal 100 pesos ve stříbrných mincích. Dal peníze Idě s tím, aby je použila na pokrytí nadcházejících školních výdajů dětí.

Ida byla za peníze vděčná, ale připomněla Johnovi, že celé léto neplatili desátek. Neměli žádný peněžní příjem, ale Ida podotkla, že zvířata poskytovala maso, vejce a mléko. Zahrada jim zajistila hojnost ovoce a zeleniny a obchodovali s dalším zbožím, i když to nebylo za peníze. Ida navrhla, aby dali

peníze biskupovi a zaplatili desátek.

John byl poněkud zklamaný, jelikož peníze na vzdělání by jim přišly opravdu vhod, ale ochotně souhlasil s tím, že je potřeba desátek zaplatit. Zanesl onen těžký váček do kanceláře pro desátek a provedl s biskupem vyrovnání.

Krátce nato dostal zprávu, že následující týden přijede pan Hord, bohatý obchodník ze Spojených států, a stráví s několika muži pár dní lovem a rybařením v horách.

Dědeček John se setkal se skupinou mužů na vlakovém nádraží nedaleko Colonia Juárez. Měl připravenou skupinu osedlaných koňů a zvířat potřebných k tomu, aby do hor přepravil zavazadla a vybavení k táboření. Následující týden muže doprovázel, staral se o tábor a zvířata.

Na konci týdne se muži vrátili na vlakové nádraží, aby nastoupili do vlaku zpět do Spojených států. John dostal ten den za svou práci zaplacení, a ještě mu dali váček stříbrných pesos na pokrytí ostatních nákladů. John zaplatil svým mužům a zbytek peněz vrátil panu Hordovi, který byl překvapen, neboť nečekal, že nějaké peníze zbudou. Pro jistotu se Johna

otázal, zda byly pokryty všechny náklady, a John odpověděl, že všechny výdaje za cestu byly zaplacené a toto skutečně zbylo.

Vlak zahoukal. Pan Hord byl na odchodu, ale pak se obrátil a hodil Johnovi těžký váček s mincemi. „Vezměte to domů chlapcům,“ řekl. John váček chytil a zamířil zpět do Colonia Juárez.

Když se onoho večera rodina po večeri shromáždila, aby si poslechla vyprávění z cesty, vzpomněl si John na váček s penězi, přinesl ho a položil na stůl. Řekl, že neví, kolik je ve váčku peněz, a tak ho z legrace vysypali na stůl – byla to pěkná hromádka – a když mince spočítali, bylo to přesně 100 pesos ve stříbře. Rozhodnutí pana Horda podniknout tuto cestu bylo samozřejmě považováno za velké požehnání. John a jeho chlapi si vydělali pěknou odměnu, ale oněch 100 zbylých pesos byla připomínka přesně stejné částky desátka, kterou zaplatili týden předtím. Pro některé je to možná zajímavá náhoda, ale pro Whettenovy to bylo jednoznačně poučení od Pána, že pamatuje na své sliby těm, kteří věrně platí desátek.

Jako dítě jsem ten příběh měl rád, protože byl o cestě do hor na koních za tábořením, lovem a rybařením. A měl jsem ho rád i proto, že učí tomu, že když posloucháme příkázání, jsme požehnáni. Z tohoto příběhu se všichni můžeme o desátku naučit několik věcí.

Zprv si povšimnete, že v tomto případě se placení desátka nevztahovalo na výši příjmu v hotovosti. Whettenovi se rozhodli použít svůj první finanční příjem na desátek, protože měli dostatek ze svých zvířat i z úrodné ovocné a zeleninové zahrady. Je zřejmé, že se cítili Pánu za svá požehnání zavázání.

To nám připomíná hlubší smysl Pánových slov, když se táže: „Loupiti-liž má člověk Boha, že vy loupíte mne?“ Lidé se ptají: „V čem tě loupíme?“ A Pán mocně odpovídá: „V desátcích a obětech.“ (Malachiáš 3:8.) Ano, bratři a sestry, právě tak, jako si to uvědomili John a Ida ono léto před desítkami let, jsme i my všichni Pánu zavázáni. Nebuďme obviněni z loupění Boha. Buďme čestní a platíme Pánu své závazky. 10 procent je vše, co požaduje. Budeme-li bezúhonní při splácení svého dluhu Pánu, pomůže nám to být poctiví ke svým bližním.

Dále jsem si všiml toho, že moji prarodiče platili desátek bez ohledu na to, že jejich poměry byly, co se rodinných financí týče, chudé. Znali Pánovo přikázání, vztahovali písmo na sebe (viz 1. Nefi 19:23–24) a

byli poslušni zákona. Právě to od veškerého svého lidu Pán očekává. Očekává, že budeme platit desátek nikoli z nadbytku, ani ne ze „zbytků“ v rodinném rozpočtu, ale, jak přikázal v dávných dobách, z „prvotín“ našeho příjmu, ať je skromný či bohatý. Pán přikázal: „Neobmeškáš prvotín obětovati.“ (Exodus 22:29.) Ze své osobní zkušenosti vím, že nejbezpečnější způsob, jak věrně platit desátek, je zaplatit ho, jakmile dostanu nějaký příjem. Zjistil jsem, že je to vlastně jediný způsob.

Od mých prarodičů Whettenových se učíme, že desátek není ve skutečnosti otázka peněz, je to otázka víry – víry v Pána. Jestliže dodržíme Jeho přikázání, slibuje nám požehnání. John a Ida Whettenovi nepochybně projevili placením desátku velkou víru. Projevme víru v Pána tím, že budeme

platit desátek. Platme ho jako první, a v poctivé výši. Učme děti platit desátek i z kapesného nebo jiného příjmu, a pak je vezměme s sebou na konečné vyrovnání desátku, aby znaly náš příklad a naši lásku k Pánu.

Existuje možnost, že bude příběh mých prarodičů vyložen nesprávně. Mohli bychom dojít k závěru, že pokud platíme desátek penězi, Pán nám bude penězi vždy žehnat. Jako dítě jsem to takto chápal. Od té doby jsem se naučil, že to tak nutně nefunguje. Těm, kteří platí desátek, Pán slibuje požehnání. Slibuje, že nám otevře nebeské průduchy a vylije na nás tolik požehnání, že ho ani nepobereme (viz Malachiáš 3:10). Svědčím o tom, že On své sliby plní, a pokud my věrně platíme desátek, nebudeme mít nedostatek pro život, ovšem bohatství On neslibuje. Jeho

nejvybranějšími požehnáními nejsou peníze a účty v bance. Žehná nám moudrostí, jak vyjít s omezeným materiálním požehnáním, moudrostí, která nám umožní žít s 90 procenty našeho příjmu lépe než se 100 procenty. Věrní plátcí desátku tak rozumějí tomu, co to znamená prozíravý způsob života, a zpravidla bývají více soběstační.

Pochopil jsem, že Pánova nejvybranější požehnání jsou požehnání duchovní, a často se týkají rodiny, přátel a evangelia. Zdá se, že často žehná zvláštní citlivostí k vlivu a vedení Ducha Svatého, zejména v manželství a rodinných záležitostech, jako je výchova dětí. Taková duchovní citlivost nám může pomoci těšit se z požehnání harmonie a pokoje v domově. President James E. Faust učil, že placení desátku je vynikající pojistka proti rozvodu. („Jak obohacovat manželství“, *Liahona*, duben 2007, 5.)

Placení desátku nám pomáhá rozvíjet poddajné a pokorné srdce a srdce vděčné, které má sklon uznávat „ruku jeho ve všech věcech“ (NaS 59:21). Placení desátku v nás pěstuje vděčné srdce, které odpouští, a srdce dobročinné, plné čisté lásky Kristovy. Začínáme mít touhu sloužit a žehnat druhým s poslušným srdcem, poddajným Pánově vůli. Pravidelní plátcí desátku zjišťují, že jejich víra v Pána Ježíše Krista sílí, a získávají pevné a neochvějné svědectví o Jeho evangeliu a Jeho Církvi. Žádné z těchto požehnání není nikterak peněžní nebo materiální, ale zcela jistě jsou to ta nejvybranější Pánova požehnání.

Svědčím o tom, že když budeme věrně platit desátek, Pán otevře průduchy nebeské a vylije na nás svá nejvybranější požehnání. Ve jménu Ježíše Krista, amen. ■

Starší Lynn G. Robbins
Sedmdesátník

Jakými muži a ženami máte být?

Kéž jste ve svém úsilí osvojit si křesťanské vlastnosti úspěšní, abyste mohli mít Jeho obraz vyryt ve své tváři, a aby se Jeho vlastnosti mohly projevovat ve vašem chování.

„**B**ýt či nebýt“ je vlastně velmi dobrá otázka.¹ Spasitel postavil tuto otázku mnohem pronikavěji, a tím se stala pro nás životně důležitou: „Jakými [muži a ženami] máte být? Vpravdě pravím vám, dokonce jako *já jsem*.“ (3. Nefi 27:27; kurzíva přidána.) Sloveso *být* v první osobě přítomného času zní – *já jsem*. Pán nás vyzývá, abychom na sebe vzali Jeho jméno a Jeho povahu.

Abychom se stali takovými, jako *je On*, musíme také *činit* to, co *činil* On: „Vpravdě, vpravdě, pravím vám, toto je evangelium mé; a vy znáte věci, jež musíte *činiti* v církvi mé; neboť skutky, jež jste mne viděli *činiti*, máte *činiti* také.“ (3. Nefi 27:21; kurzíva přidána.)

Být a *činit* nelze oddělit. Tyto nauky na sobě závisejí a navzájem se podporují. Například víra inspiruje člověka k modlitbě, a modlitba pak posiluje jeho víru.

Spasitel často odsuzoval ty, kteří *činili*, aniž by *byli* – nazývá je pokrytci: „Lid tento rty mne ctí, srdce pak jejich daleko jest ode mne.“ (Marek 7:6.) *Činit* a *nebýt* je pokrytectvím

nebo předstíráním, že jsme tím, kým nejsme – je to podvod.

Naopak *být* a *nečinit* je prázdné, stejně jako „víra, nemá-li skutků, *mrtváť* jest sama v sobě“. (Jakub 2:17; kurzíva přidána.) *Být* a *nečinit* není skutečným *bytím* – věřit, že jsme dobrými jen proto, že naše úmysly jsou dobré, je sebeklam.

Činit a *nebýt* – pokrytectví – je klamání ostatních, zatímco *být* a *nečinit* je klamání sebe sama.

Spasitel káral za pokrytectví zákoníky a farizee: „Běda vám, zákonníci a farizeové pokrytci, že dáváte desátky“ – cosi *činili* – „z máty a z kopru a z kmínu, a opouštíte to, což těžšího jest v zákoně, soud a milosrdenství a věrnost.“ (Matouš 23:23.) Nebo jinak řečeno, *nebyli* takovými, jakými *být* měli.

Spasitel uznával důležitost *skutků*, avšak *byti* označil za „to, což těžšího jest“. Následující příklady ukazují, jakým způsobem je *být* důležitější:

- Vstoupení do vod křtu je něco, co *činíme*. Tomuto však musí předházet *být*, kterým je víra v Ježíše